DOMSTOLENS DOM (første afdeling)
26. september 1985 *

I sag 231/84

Angelo Valentini, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, Bruxelles, ved advokat M. Slusny, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg på advokat E. Arendts kontor,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Dimitrios Gouloussis, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens afslag på at tage sagsøgeren oprindelige indplacering op til fornyet overvejelse,

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden G. Bosco, dommerne T. Koopmans og R. Joliet,

generaladvokat: G. F. Mancini
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 21. maj 1985,

afsagt følgende

* Processprog: Fransk.

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

1 Ved stævning indgået til Domstolens justitskontor den 14. september 1984 har Angelo Valentini, der er tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 21. juni 1984, hvormed man meddelte ham afslag på at ændre hans oprindelige indplacering med tilbagevirkende gyldighed.

Tvistens baggrund

2 Efter at have bestået en almindelig udvælgelsesprøve blev sagsøgeren med beslutning af 10. marts 1975 og med virkning fra den 1. marts 1975 udnævnt til tjenestemand på prøve i lønklasse L/A 8, løntrin 2; sagsøgeren blev ansat i en stilling som assisterende oversætter og blev den 1. december 1975 fastansat i stillingen som tjenestemand. Han blev forfremmet til lønklasse L/A 7 i 1976 og blev efter deltagelse i en intern udvælgelsesprøve overflyttet fra sprogtjenesten til en stilling i samme stillingsgruppe i den almindelige tjeneste; med beslutning af 7. februar 1978 blev han udnævnt til fuldmægtig i lønklasse A 7, løntrin 1, i generaldirektorat XX »finanskontrol.«

3 I marts 1981 gjorde generaldirektøren for personale og administration ved et cirkulære samtlige ansatte bekendte med den »beslutning vedrørende de i forbindelse med ansættelse gældende kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin«, der var vedtaget den 6. juni 1973.

4 Efter at have fået kendskab til cirkulæret indgav sagsøgeren den 4. juni 1981 til generaldirektøren for personale en anmodning om, at de indplaceringer, der var blevet foretaget henholdsvis ved ansættelsen i 1975 og i 1978 ved udnævnelsen til fuldmægtig, blev taget op til fornyet overvejelse. En ændring var efter sagsøgerens opfattelse begrundet, da det fulgte af nævnte beslutning af 6. juni 1973, at Kommissionen i sin tid ikke havde taget behørigt hensyn til sagsøgerens beskæftigelse før 1975.

5 Anmodningen blev afvist i en skrivelse af 3. november 1981 fra indplaceringsudvalget, som henviste til, at udvalget »ikke ser sig i stand til at ændre den tidligere afgivne udtalelse om indplaceringen«. Sagsøgeren anmodede udvalget om at begrunde afgørelsen og om at angive de indplaceringskriterier, der var lagt til grund, hvilken anmodning blev besvaret i en meddelelse af 12. maj 1982 fra generaldirektøren for personale. Denne redegjorde for udvalgets overvejelser og tilføjede, at de pågældende to indplaceringsbeslutninger var truffet i overensstemmelse med de gældende regler, og at der ikke var grundlag for at ændre beslutningerne.

6 Den 22. marts 1983 indgav sagsøgeren — der i mellemtiden var blevet forfremmet til lønklasse A 6 — til indplaceringsudvalget en anmodning om ændring af de nævnte indplaceringsbeslutninger, idet sagsøgeren pånyredegjorde for sin opfattelse herom. I en svarskrivelse af 28. april 1983 meddelte generaldirektøren for personale, at han så sig nødsaget til »som ansættelsesmyndighed« at fastholde de pågældende indplaceringer.

7 I skrivelse af 25. november 1983 rettede sagsøgeren pånyhenvendelse til indplaceringsudvalget og gentog sin anmodning om ændring af sin indplacering. I skrivelsen gjorde sagsøgeren gældende, at hverken generaldirektøren for personale eller udvalget på udtømmende måde havde taget stilling til det, han havde anført i de tidligere anmodninger. Den 6. december 1983 fremsendte sagsøgeren et tillæg til nævnte skrivelse. I besvarelse af henvendelser meddelte generaldirektøren for personale den 6. januar 1983 sagsøgeren, at han ikke kunne imødekomme anmodningen om en ændret indplacering.

8 Efter sidstnævnte skrivelse indgav sagsøgeren den 5. april 1984 klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, med krav om, at den i 1975 skete indplacering i lønklasse L/A 8, løntrin 2, henset til førnævnte beslutning af 6. juni 1973, med tilbagevirkende kraft blev ændret til en udnævnelse i lønklasse L/A 7. Til støtte for klagen, der var stilet til formanden for Kommissionen, påberåbte sagsøgeren sig bestemmelserne i en ny »beslutning vedrørende de i forbindelse med ansættelse gældende kriterier for indplacering i lønklasse og på løntrin«, der var trådt i stedet for førnævnte beslutning af 6. juni 1973, og som var blevet offentliggjort i meddelelser fra administrationen af 21. oktober 1983.

9 Med notat af 21. juni 1983 afviste generaldirektøren for personale klagen med henvisning til, at sagsøgerens indplacering var blevet foretaget behørigt på grundlag af beslutningen af 6. juni 1973, samt endvidere til at offentliggørelsen i 1983 af en ny beslutning om spørgsmålet ikke kunne få de frister, vedtægtens artikler 90 og 91 fastsatte, til at løbe på ny, da disse frister var præceptive.

10 Med nærværende søgsmål søger sagsøgeren anerkendelse af sit krav om ændring som anført af den oprindelige indplacering. Kommissionen har påstået sagen afvist og har i medfør af procesreglementets artikel 91 begæret sagens formalitet afgjort uden at indlede forhandlinger vedrørende realiteten.

Formaliteten

11 Kommissionen har gjort gældende, at søgsmålet bør afvises, fordi der ikke forud er blevet indbragt nogen klage som foreskrevet i vedtægtens artikel 90, stk. 2. Den henvendelse, sagsøgeren betegner som klage, nemlig dennes skrivelse af 5. april 1984, udgør ret beset kun en meningstilkendegivelse, der er åbenbar for sen, da sagsøgeren ikke i sin har indgivet klager vedrørende de pågældende oprindelige indplaceringsbeslutninger. Da disse således må anses som endelige, kan sagsøgeren ikke på ny få de frister, der er sprunget, til at løbe pånyved at indgive »en klage« vedrørende de spørgsmål, nævnte beslutninger har afgjort.

12 Kommissionen har endvidere gjort gældende, at den blotte oplysning om indplaceringskriterierne, som sker med offentliggørelsen i meddelelser fra administrationen af 21. oktober 1983, ikke giver noget holdepunkt for at fravige vedtægtens fristregler. Offentliggørelsen skete i øvrigt udelukkende med det formål at give tjenestemænd, hvis indplacering var sket på grundlag af beslutning af 6. juni 1973, mulighed for at opnå en rent administrativ ændring af deres indplacering. Offentliggørelsen kan således ikke påberåbes til støtte for nærværende sags antagelse til realitetsbehandling.

13 Sagsøgeren har heroverfor gjort gældende, at den nævnte meddelelse af 21. oktober 1983 bør betragtes som en væsentlig ny omstændighed, der kan begrunde anmodningen af 25. november 1983 om en ændret indplacering. Det af sagsøgte anførte vil nemlig indskrænke en tjenestemands ret til at benytte de i vedtægtens artikler 90 og 91 hjemlede procedurer over for en retsakt, der indeholder et klagepunkt i forhold til ham.

14 Det bemærkes, at enhver tjenestemand i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, kan forelægge en ansøgning for ansættelsesmyndigheden om at træffe en beslutning for sit vedkommende. Ifølge Domstolens faste praksis indebærer dette imidlertid ikke, at tjenestemanden ikke skal overholde de i artiklerne 90 og 91 fastsatte frister for indbringelser af klager og anlæg af sager ved Domstolen, således at det indirekte skulle være muligt gennem forelæggelse af en ansøgning at anfægte en tidligere afgørelse, hvis lovlighed ikke er blevet bestridt inden for de fastsatte frister. Kun væsentlige nye omstændigheder kan begrunde, at der forelægges en ansøgning, der har til formål at opnå en ændring af en sådan afgørelse.

15 Endvidere bemærkes, at Domstolen af 1. december 1983 (Blomefield, 190/82, Sml. s. 3981) har anset Kommissionens meddelelse i marts 1981 af beslutningen af 6. juni 1983 som en ny omstændighed, der kan begrunde, at enkelte tjenestemænd forlægger ansøgninger om ændring af deres oprindelige indplacering. Tvistens baggrund taget i betragtning synes sagsøgeren herefter retmæssigt i juni 1981 at have fremsat anmodning om ændret indplaceret til sagsøgte, der i øvrigt udtrykkeligt afviste denne. Imidlertid angår den forud for nærværende søgsmål indgivne klage ikke dette afslag.

16 Følgelig bør der gives Kommissionen medhold i afvisningspåstanden. Selv om en tjenestemand således under visse omstændigheder kan forelægge ansættelsesmyndigheden en ansøgning om ændring af en indplaceringsbeslutning, som ikke er anfægtet inden for fristerne, og selv om en sådan ansøgning, i tilfælde af et afslag, kan give anledning til klage og eventuelt søgsmål for Domstolen efter vedtægtens artikler 90 og 91, kan den pågældende tjenestemand imidlertid ikke ved at indgive en anden eller tredje ansøgning udvirke, at fristen for indgivelse af klage påny begynder at løbe eller fortsætter med at løbe.

17 I øvrigt ville resultatet ikke være anderledes om det lagdes til grund, at sagsøgerens skrivelse af 23. november 1983 udgjorde en ansøgning til ansættelsesmyndigheden som følge af Kommissionens offentliggørelse i oktober 1983 af oplysninger vedrørende spørgsmålet om indplacering. I det foreliggende tilfælde har offentliggørelsen i marts 1981 allerede medført, at sagsøgeren var i stand til at forelægge en ansøgning som omhandlet i vedtægtens artikel 90, stk. 1, om ændring af den tidligere indplacering; offentliggørelsen i 1983 kan under disse omstændigheder ikke igen have samme virkning i sagsøgerens tilfælde.

18 Herefter bør sagen afvises.

Sagens omkostningerne

19 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til afholde sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Bosco Koopmans Joliet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 26. september 1985.

P. Heim
Justitssekretær

G. Bosco
Formand for første afdeling